

[Annette Just]

der med et uartigt ord hedder subsidiaritet, kommer til at fungere. Vi har hørt nogle halvkvædede viser, vi har set nogle halvdårlige forslag, men det er ikke begyndt at fungere, og det er mit ønske og håb, at regeringen vil lægge sig i selen for, at vi får det gennembearbejdet.

Derfor støtter vi også det dagsordensforslag, som i dag er fremsat af Socialdemokratiet, og jeg synes egentlig talt, at dagsordenen meget godt skitserer det, som Folketinget i virkeligheden hele tiden har sagt at samtlige partier vil.

Peter Duetoft (CD):

Jeg ved ikke rigtig, om jeg skal sige fru Annette Just tak, fordi hendes parti stemmer for dagsordensforslaget. Det kan være, at den er meget let at fortolke i forskellige retninger, så den skulle have været skrevet anderledes.

Men jeg vil godt starte med at sige tillykke til Europa, fordi Maastricht-traktaten nu endelig langt om længe er kommet i gang. Maastricht er vigtig for os alle sammen, fordi den er med til at skabe den stabilitet, som både statsministeren og udenrigsministeren taler om, og hovedformålet med dansk EU-politik er på lige fod med, hvad det må være for andre lande, at få samarbejdet inden for Maastricht-traktaten til at virke. Nu har vi rammerne, nu er vi fri for at diskutere dem i tide og utide, og nu gælder det om at fylde dem ud og få nogle positive resultater ud af det. Hvor meget jeg så end holder af EU og det europæiske samarbejde, mener jeg nok, at den største katastrofe, der kan ske for samarbejdet, vil være, at man bliver ved med at diskutere rammer og ikke kan fremvise nogen egentlige resultater.

Jeg tror, at forudsætningen for en succesfuld konference i 1996 og i årene derefter bl.a. er, at vi har de succeshistorier, som vi allerede har talt om tidligere. Vi skal kunne vise resultater af arbejdsløshedsbekæmpelsen, vi skal kunne vise resultater af den fælles sikkerhedspolitik, og vi skal kunne vise resultater med hensyn til den sociale dimension, som vi kommer til at diskutere senere i eftermiddag. Kan vi ikke det, vil der ikke i de europæiske befolkninger fortsat være en tro på, at integrationen og samarbejdet er svaret på Europas problemer. Så vil man vende tilbage til en negativ nationalisme, til protektionisme, til at være sig selv nok for at løse sine egne problemer, og det vil så give os

alle sammen det problem, at historien gentager sig.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at CD's mål stadig er, at Danmark skal være fuldt medlem af Maastricht-traktaten. Det sagde vi før folkeafstemningen, og det sagde vi efter folkeafstemningen, men vi er fuldstændig bundet op på den linje, der siger, at det må ske i forbindelse med en ny folkeafstemning. Vi tror, at sikkerhedsproblemerne med hensyn til WEU, men bestemt også den europæiske flygtningepolitik, kan føre til, at det på et tidspunkt vil være klogt, at Danmark hæver sine forbehold. Jeg vil godt understrege med meget tykke streger, at det må ske på et tidspunkt, hvor det er i dansk interesse at hæve dem, og ikke bare fordi man synes, at vi nu skal have en debat, eller at man nu skal slå lidt i bolledejen for at komme på forsiden af avisen, eller hvad det nu måtte være. Det må være folketingsflertallets og regeringens vurdering, at Danmark nu har en overordnet interesse i at være med. Det tidspunkt tror jeg kommer i forbindelse med 1996-konferencen, men det kan man have forskellige opfattelser af.

Institutionsdiskussionen kommer naturligvis også til at køre i den kommende tid, og i CD er vi tilhængere af en mekanisk ændring – om man må sige det sådan – i forbindelse med EFTA-landenes optagelse, dvs. man fremskriver de nuværende forhold, således at man – ligesom da vi blev medlem – i princippet kører videre med den balance, man kender i dag.

Den grundlæggende diskussion mener vi også må ligge i 1996-konferencen, og ved den konference vil vi da lægge op til at anbefale, at regeringen arbejder for en styrkelse af Europa-Parlamentet, og at man flytter lovgivningen fra Rådet over i Parlamentet og giver Rådet den vetoret, som Parlamentet har i dag. Vi tror, det er afgørende for, at de store i EF stadig væk vil føle, at det er et fair system, og at de derfor har lyst til at træffe deres beslutninger inden for Fællesskabet, i stedet for at de skulle vende tilbage til mere nationale beslutninger.

Udenrigsministeren gjorde nogle meget kloge bemærkninger om de nationale parlamenter og deres rolle, og i den forbindelse vil jeg godt opfordre til, at man i Folketinget drøfter, hvordan man kan samordne og i højere grad sammenarbejde de nationale parlamenter, end man har gjort, f. eks. med et mere direkte sam-